

Bohoslužby v Zábřehu 19.dubna 2015

Lk 24,35-48

Milé sestry, milí bratři, Kristus vstal z mrtvých! Touto zvěstí se učedníci zdravili, tuto novinu si mezi sebou předávali. Sami jsme o ní mohli před dvěma týdny číst. Jsou to slova evangelia. Kristus byl vzkříšen, jeho hrob je prázdný. Co může člověku dát větší naději k novému životu, než právě tato slova o opuštěném hrobu, slova o vítězství života nad smrtí? A přesto jsou to slova, nad kterými si můžeme také docela lámat hlavu. Kristus vstal z mrtvých! Nu dobrá, ale co to znamená? A jak to vůbec možné?

Hlavu plnou otázek měli i Ježíšovi učedníci. Náš dnešní příběh je zastihl ve chvíli, kdy se vrátili učedníci putující do Emauz. Cestou se jim stalo něco velice zvláštního. Potkali se s Ježíšem, slyšeli jak, jim vykládal Písma a poznali ho vy chvíli, kdy lámal chléb. S touto novinou nemohli zůstat sami v Emauzech a tak se rozeběhli zpět do Jeruzaléma. A tam se už dozvídají i další svědectví. O tom, že ráno viděli o hrobu ženy anděly, kteří mluvili o vzkříšení, o tom již slyšeli. Ale nyní se dozvěděli, že se Ježíš zjevil i Petrovi. To už je docela dost událostí, které ukazují jedním směrem, které nenechávají nikoho na pochybách, že něco velikého a významného se opravdu muselo stát. Jak tomu ale mají porozumět? Jak to pochopit? Co ti svědkové vlastně viděli, s čím se to setkali? Andělé, Ježíš jako záhadný poutník na cestě na venkov. Dalo by se to přeci objasnit i jinak. Ženy jsou hodně citlivé, těžko nesly ztrátu milovaného Ježíše. A tak pro samotný smutek nevěděly, co vlastně vidí. A ti učedníci na cestě? Vždyť ho ani nepoznali. Říkají, že to bylo až ve chvíli lámání chleba u stolu. Kdoví, koho to potkali a zkrátka si do něj Ježíše mohli promítnout? A Petr? Petra Ježíšova smrt velmi vzala a když slyšel ženy a viděl prázdný hrob, tak moc chtěl vidět i Ježíše. Člověk přeci někdy vidí, to co si moc přeje vidět. I takto se dá vyložit svědectví o událostech posobotního jitra.

Když tak nad tím vším přemýšleli stalo se něco nečekaného. Ježíš byl najednou mezi nimi. A oni se zděsili. Otázky, které si kladli, způsoby vysvětlení, které dost možná hledali, působí, že jsou v tuto chvíli zděšeni. Co to může být? Zjevil se najednou z ničeho nic. Tak to musí být určitě nějaký duch. Co jiného? Tělo přeci nemůže být viditelné jen tak z ničeho nic. Museli by jeho příchod vidět. Ne, ne, jen duch se objeví takto zcela náhle. A potkat ducha, to je něco podivného. Je to setkání s oblastí, které se člověk bojí. Zákon Mojžíšův zakazoval duchy zemřelých volat zpět do tohoto světa, setkávat se s nimi. Takže i z toho může pramenit hrůza učedníků. Vidí ducha, svět mrtvých se prolomil do jejich středu. A to skutečně budí u člověka hrůzu. Co od takového setkání může očekávat? Přišel pro ně, aby je odvedl do říše mrtvých?

Nebo, co po nich může chtít? Trestat je za to, že jej opustili? Ano, možná nemůže dojít pokoje, protože kdyby se ho víc zastali, nezemřel by. To by mělo něco do sebe.

Učedníci jsou plni strachu, stejně jako kdysi na moři, když přišla bouře. A stejně jako tehdy i dnes strach poráží Ježíšovo slovo. Proč se tak bojíte? Proč jste zmateni? Přeci k tomu není důvod. Jak jsou tato slova aktuální i pro nás. Jsme také kolikrát v rozpacích nad Kristovým vzkříšením. Co si o něm myslet? Jak mu rozumět? Jak ho vyznávat a neztratit tvář před tímto světem. Mluvit o vzkříšení je tak těžké. I sám apoštol Pavel to zakusil, když zvěstoval evangelium v Athénách. Vzkříšení? Hahaha, no dobré, zajímavé, snad někdy příště si tě poslechneme. Zkrátka jinak řečeno, jsi blázen, když o něčem takovém mluvíš. I my jsme tedy blázni, když mluvíme o vzkříšení, když svou víru stavme na něčem tak záhadném a neověřitelném, jako je Ježíšovo zmrtvýchvstání. Proto jsme nad tímto vzkříšením tak rozpačití. Věřit v něj, věřit v něco, co si nemůžeme osahat, nebo věřit těm, kdo říkají, že podle přírodních zákonů je něco takového vyloučeno? V člověku se to bije a vede k rozpakům. Ovšem právě do těch rozpaků zaznívá Ježíšovo, proč jsme tak zmateni? Proč nám přicházejí na mysl různá vysvětlení, která sice berou v potaz naši logiku, ale vylučují z ní Boží nadřazenost všem věcem tohoto světa?

Učedníci se Ježíše smějí dotknout. Už jen ta možnost jejich situaci zcela proměnila. Už nemají strach, ale pro samou radost nemohou uvěřit. Je to tak úžasné, že je to neuvěřitelné. Ale Ježíš dalším jednáním ukazuje, že se nejedná o nádherný sen, ale opravdu je to on, je živý. Žádný prelud, žádné zjevení, žádný duch, ale skutečně živý, vzkříšený Pán. Ten je nyní mezi učedníky. Dá se na něj sáhnout, před jejich očima pojídá rybu. A pak přichází vysvětlení. Stejně jako u těch poutníků na cestě do Emauz. Cesta Ježíšova je dána už v Písmu. Ono samo je svědectvím toho, že Mesiáš bude trpět a třetího dne zase vstane z mrtvých. Přichází slovo Písma a všechny dosavadní spekulace a myšlenky se rozplývají jako pára nad hrncem. Je zřejmé, že dění, do kterého jsou učedníci vtaženi, není možné brát jen pohledem ze země, pohledem až příliš lidským. Vždyť se zde jedná o vztah člověka a Boha, jedná se urovnání propasti, která tyto dva odlučovala. Jedná se o návrat řádu pokoje do našeho světa. Proto člověk nemůže vystačit jen s tím, co sám vypožadoval jako zákonitosti tohoto světa.

Platí tedy i pro nás, že do myšlenek o vzkříšení vstupuje svědectví Písem. V textu je k tomu ještě taková malá zmínka, že Ježíš učedníkům otevřel mysl, aby porozuměli Písmu. To je nesmírně důležité. S nimi samotnými se něco stalo, aby mohli rozumět. A stejně tak to platí pro nás. Ježíš s námi něco dělá, abychom porozuměli událostem vzkříšení, stejně tak jako událostem jeho života. Takže opět narážíme na to, že není naše zásluha, když smíme Ježíšovo vzkříšení pochopit. A je to dobře, protože porozumění takto zásadní události lidského života není závislé na lidské moudrosti, na našem chápání. Odvíjí se od zcela jiné stránky lidské bytosti. Odvíjí se od otevřenosti srdce pro Ježíše. I když ti učedníci nevěděli, co se stalo a co se stane dál, byli pohromadě kvůli Ježíšovi, kvůli tomu, že nějakým způsobem zasáhl do jejich

života, povolal je a shromáždil. Proto jim dává možnost, aby porozuměli všemu, co se ho týká. A nejen to. To porozumění není samoúčelné. Korunou všeho je věta, že učedníci jsou toho svědky. Ježíšovo působení, ale zejména ukřižování a vzkříšení jsou události, které je třeba zvěstovat a dosvědčit. Neprosadí se samy, ale je to na učednících, aby o tom vyprávěli, aby ukazovali k Písmu a jeho svědectví.

Vy jste toho svědky, to jsou slova, která platí i pro nás. To může znít poněkud zvláště. Vždyť jsme u toho nebyli, Ježíše po vzkříšení neviděli, neměli jsme šanci sáhnout si na jeho rány a vidět, jak pořádá pečenou rybu. Přesto ale patříme k zástupu svědků, kteří přinášejí světu zvěst o vzkříšení. Stáváme se jimi trochu jiným způsobem než ti, co prošli osobně tragédií velkého pátku, nejistotou posobotního jitra a velikou radostí nedělního večera. Jsme svědkové víry, která stojí na pozadí těchto všech událostí. Na základě toho, co jsme slyšeli a poznali, smíme věřit. A protože věříme, proto smíme být dalšími svědky. Je to velice zajímavé předáváníí, ale vidíme na něm základ toho, z čeho vyrůstá nový život. Vztah mezi člověkem a Bohem, vztahy mezi lidmi navzájem mění víra. Jsme svědky toho, že slova apoštolů, kteří se s Ježíšem potkali, jsou slovy důvěryhodnými, pravdivými. Proto věříme, že Ježíš byl vzkříšen, proto to na základě slov Písma dosvědčujeme i ostatním. Nevěříme proto, že bychom Ježíše viděli a dotkli se jeho ran. Věříme, protože jsme poznali pravdivost svědectví apoštolů a poznali, že i nás toto svědectví proměňuje. Vede nás k Ježíši, který nám dává svého svatého Ducha. Je to úžasné, že takto smíme navazovat vztah s někým, kdo stále žije a působí v nás a srze nás. A toto také dosvědčujeme. Ježíš je živý a skrze nás stále v tomto světě působí, posílá své uzdravující slovo, dotýká se svou uzdravující rukou. Ježíše nevidíme, ale přesto víme, že zde je, vnímáme jeho působení, jeho přítomnost.

Co tedy znamená vyznání Kristova vzkříšení? Je to vyznání Boží moci, která je nad námi, která je námi nedosažitelná a také nenapodobitelná. Avšak přesto skrze nás působí, vstupuje do tohoto světa jako něco nového, s čím musíme počítat, co ale nemáme ve svých rukou. Kristovo vzkříšení odporuje přírodním zákonům, to je zjevné. Ale právě proto se nám stává výhledem k novému životu. Jestliže byl Kristus vzkříšen, je zde něco víc než jen to, co vidíme jako běžné a přirozené. A v tom je veliká naděje. Vždyť to, co je přirozené nás kolikrát neskutečně svazuje, vede k neutěšeným myšlenkám. Avšak Bůh je nad tím vším a může měnit přirozený běh věcí. A tak i naše životy nestojí na konkurenčním boji o přežití, ale stojí na Kristu, na jeho vzkříšení, na překonání tohoto světa. Jsme tedy svědky veliké proměny lidského života. Jsme svědky toho, že ačkoliv je základ evangelia bláznovstvím, tak právě toto bláznovství Boží je skutečnost, která vede z beznaděje a temnoty do světla. Jsme svědky, že víra, či vzájemná důvěra není jen ideál před námi, ale je to skutečnost mezi námi.

Pane Ježíši, přišel jsi zavřenými dveřmi, přinesl jsi svým učedníkům pokoj. Prosíme za tvůj pokoj i pro naše životy, ať tě v nich poznáváme, ať jsou tyto životy svědectvím toho, že jsi stále živý a stále měníš běh našeho světa.

neděle 19.dubna 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 11:09 -

Amen.